

Az ENSZ és a klímavédelem

A klímavédelem világszintű szervezése 1992-ben indult. Előjáróban csak három megjegyzést szabadjon tenni:

- Az időpont alapján látható, hogy a klímavédelmi politika kigondolói milyen elszántsággal és következetességgel „dolgoznak” azóta több évtizedeken keresztül, hogy a hatalompolitikai céljukat elérjék. Hiszen a klímavédelem nem más, mint politikai eszköz.

- Mára kiderült, hogy mennyire aljas, emberellenes ideológiát fundáltak ki és valósítottak meg a félelemkeltésre építve, hiszen a klímaalarmizmus a klímavédelem leghatékonyabb fegyverévé vált. Megdöbbentő, hogy mennyien és személy szerint ki mindenki vette be azt az áltudományos állítást, hogy a klímaváltozást meg lehet állítani, és ezzel a klímakatasztrófákat el lehet kerülni.

- Megfigyelhető, hogy a klímavilágkonferenciák egyre érdektelenebbé válnak.

Rendkívül lehangoló az ENSZ mérlege. Ennek a gyászos históriának rövid történetéről ír a szerző, **Ivor Williams**.

A nemzetközi klímaegyezményt hosszú előkészítés után 2015-ben, az ENSZ párizsi klímakonferenciáján (COP21) sok vita után fogadták el. Több, mint 40 000 meghívott(!) résztvevővel, számos államfő és kormányfő részvételével. Egyetlen un. „klímaszkeptikus” tudós sem tehette be a lábát. A sztárvendég Obama elnök volt. A fejlődő országok az előterjesztett szövegben sok mindent kifogásoltak. Az elfogadott célkitűzéseket időarányosan azóta sem sikerül teljesíteni, a szén-dioxid kibocsátás egyre csak nő. A rendszeresen megtartott konferenciák iránti érdeklődés azért csökken, mert a fejlődő országok egyre csalódottabbá válnak, és egyre jobban nyilvánvalóvá válik, hogy a klímacélok nem teljesíthetők.

Postázta:: [Chris Frey](#) | 2023. október 16. | [Klíma](#) | [7](#) |

Ivor Williams

Miért kell a klímakonferenciáknak (COP) foghíjasnak maradniuk? ¹

Az örültség egyik definíciója az, hogy „ugyanazt csináljuk újra és újra, és mégis más eredményt várunk”. (Állítólag egy Einstein-idézet.)

¹ Ivor Williams: Warum Klima-Konferenzen (COPs) zahlos bleiben sollten. EIKE, Okt. 16. 2023.

Jó példa erre az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye (UNFCCC) részes felei konferenciájának közelgő 28. ülészsaka (COP28). November 30. és december 12. között kerül megrendezésre az Egyesült Arab Emírségekben. A „felek” az ENSZ tagállamai és néhány megfigyelő. A legutóbbi COP27-en az egyiptomi Sharm el Sheikben 12 000 küldött vett részt több mint 200 országból.

A konferenciát minden évben megtartják, kivéve 2020-at. Eddig mind a 27 konferencia figyelmeztetett a légkör egyre riasztóbb állapotára, és kijelentette, hogy tenni kell valamit, amíg nem késő.

Az ENSZ lobogó mást is üzenhetne! Kép: Michael Hermsdorf / pixelio.de

Az egész az [UNFCCC](#) 1992. májusi egyezményével kezdődött. Ennek az átfogó dokumentumnak az volt a célja, hogy minden későbbi, az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló intézkedés alapját képezze. Lényegében leszögezi: "Az emberi tevékenység jelentősen megnövelte az üvegházhatású gázok koncentrációját a légkörben... az éghajlatváltozás globális természete megköveteli valamennyi ország lehető legnagyobb együttműködését és részvételét a hatékony és arányos nemzetközi válaszlépésben."

Mivel nem sok minden történt, az Egyesült Nemzetek Szervezete konferenciasorozatot tervezett az egyezmény részes felei között. Az első ([COP1](#)) 1995-ben kijelentette: "A Részes Feleknek (tagállamoknak) meg kell védeniük az éghajlati rendszert az emberiség jelenlegi és jövőbeli generációinak érdekében ... a fejlett országoknak számító Feleknek vezető szerepet kell vállalniuk az éghajlatváltozás elleni küzdelemben."

Tíz évvel és tíz konferenciával később, a 2015. decemberi COP21-en a „[Párizsi Megállapodás](#) már **jogilag kötelező érvényű nemzetközi klímaegyezményként**” született. A 196 részt vevő fél megállapodott abban, hogy "a globális felmelegedést 1,5°C-ra korlátozzák ... az üvegházhatású gázok kibocsátásának legkésőbb 2025-re kell tetőznie, és 2030-ra 43 %-kal kell csökkennie ... a megállapodás mérföldkő a többoldalú klímavédelmi folyamatban, mivel

most először köt kötelező érvényű megállapodást minden nemzet az éghajlatváltozás elleni küzdelem és annak hatásaihoz való alkalmazkodás érdekében.”

A tétlenség szintje most egyértelműen az örület nyomait viseli magán. Hét évvel és hét konferencián a párizsi „mérőföldkőnek számító” konferencia után bejelentették (COP27, 2022): „A felek megerősítették azon elhatározásukat, hogy a globális átlaghőmérséklet emelkedését 1,5 °C-ra korlátozzák az éghajlatváltozás legrosszabb hatásainak elkerülése érdekében. ... „Tekintettel a spirál szerűen terjedő válságokra, amelyekkel a kormányok és a polgárok egyaránt szembesülnek, fennáll annak a veszélye, hogy a globális erőfeszítések elmaradnak a szükséges intézkedések mértékétől és sebességétől ... az érintetteknek biztosítaniuk kell, hogy beváltsák ígéreteiket.”

A [légkör CO₂-tartalmát](#) 1957 óta mérik, koncentrációja évről évre folyamatosan nő. A huszonhét konferenciának nincs hatása a teljes globális szén-dioxid kibocsátásra. A nemzetek felismerték, hogy népeik villamosenergia-ellátásának az első helyen kell állnia. Ennek legolcsóbb és leghatékonyabb módja a fosszilis tüzelésű erőművek építése és üzemeltetése.

A vezetők egyre mániákusabb híreket hallhatnak: „Globális [túlmelegedés](#)”; „az emberi civilizáció történetében [Július](#) volt a legmelegebb”; „Az [óceánok](#) egyre melegebbek ... globális időjárás katasztrófákat váltanak ki ... a hőség olyan heves, hogy kiüti a mobiltelefonokat”; „[A nappali hőmérséklet](#) eléri a 100 000 éves csúcst”; „A szeptemberi adatok azt mutatják, hogy [a bolygó hőmérséklete elérte](#) a modern feljegyzések és valószínűleg az elmúlt évezredek legmelegebb szintjét”.

A világ vezetőinek tanácsadói pedig felhívják a figyelmet arra, hogy a napi hőmérsékleteket körülbelül csak 140 éve mérik világszerte. A NASA egyértelművé teszi, hogy 1880 előtt egyszerűen nem volt elegendő adat a pontos számításokhoz. Az utolsó jégkorszak körülbelül 10 000 éve ért véget; a tanácsadók rámutathattak arra, hogy ezért észszerűnek tűnik azt várni, hogy a felmelegedési szakaszban rekordok fognak megdőlni, de hogy ennek köze van-e az ún. „globális felmelegedéshez”, kérdéses.

Figyelemre méltó, hogy kevés kommentár érkezik arról, hogy az ENSZ hajlandó-e ismételt konferenciákat tartani olyan intézkedések meghozatalára, amelyeket nem hajtanak végre. Időnként éles kritikák is megjelentek, például 2019 márciusában: „25 év kudarc után [fel](#) kell hagynunk az UNFCCC-vel ... A kibocsátások rekordszintűek, és az ezek visszaszorítását célzó nemzetközi szerződés nem ösztönöz cselekvésre, ideje újra felülvizsgálni a kérdést.”

Dominic Raab akkori brit külügyminisztert a Daily Telegraph 2020. október 24-én idézte: „Megreformált ENSZ-t akarunk, egy olyan ENSZ-t, amely kész megküzdeni az előttünk álló globális kihívásokkal.” Az egyiptomi COP27 klímakonferencia lezárása után Simon [Stiell](#), az UNFCCC vezetője kijelentette, hogy felül kívánja vizsgálni a COP folyamatát, „hogy az a lehető leghatékonyabb legyen”.

Ferenc pápa a problémát előtérbe helyezi a közelmúltban írt [Laudate Deum](#) levelében, amelyben kijelenti (4.52. bekezdés), hogy „Az [UNFCCC] megállapodásokat rosszul hajtották végre a megfelelő ellenőrzési, időszakos felülvizsgálati és szankciós eljárások hiánya miatt. Hiányzik a megfelelés ... A nemzetközi tárgyalások nem tudnak érdemi előrehaladást elérni azon országok álláspontja miatt, amelyek a nemzeti érdekeiket a globális közjó fölé helyezik.”

De vajon ez probléma? Ha az ENSZ-nek korlátlan hatalma és tekintélye lenne, akkor az iparosodott országokat arra utasították volna, hogy mondjanak le a szénről, olajról és gázzal, és küldjék délre és keletre, Afrikába és Ázsiába az illegálisan szerzett vagyonuk nagy részét kárpótlásul, és büntetésül, hogy rossz útra terelték a világot és ezzel egy évszázaddal hátráltatták a fejlődését.

Talán hálásnak kellene lennünk, hogy az ENSZ csak dumálni tud, de cselekedni nem, ha éghajlatról van szó.

Link: <https://wattsupwiththat.com/2023/10/12/why-cops-should-have-no-teeth/>

Fordította [Christian Freuer](#) az EIKE számára

* * *

Vajon a november 30-án kezdődő ideai ülészakon (COP28) hány országból és hányan fognak részt venni? Igazi szakmai viták nem lesznek, mert valódi vitapartnerek nem vehetnek részt. Majd nyafogni fognak maguk között, hogy megint nem sikerült a célkitűzéseket teljesíteni, pontosabban azokhoz csak közelebb kerülni. De jól meglesznek majd maguk között, hiszen pontosan tudják, hogy számukra ez csupán egy fizetett kirándulás az Egyesült Arab Emírségekbe.

Gondoljunk csak bele, hogy miként terjedt el a klímavédelem vírusa? Még Szlovákiában is megtörténhetett, hogy a köztársasági elnök nem volt hajlandó kinevezni az új kormány javasolt környezetvédelmi miniszterét, mert szerinte klímatagadó.

Ennyire megmérgezte a klímavédelmi ideológia az Európai Uniót! Figyelmeztető jelzés!

A környezetvédelmi tárca leendő vezetőjének személyét érintő jelöltcsere előzménye, hogy a múlt héten a szlovák államfő bejelentette: nem hajlandó kinevezni a környezetvédelmi tárca élére Rudolf Huliakot (SNS), mivel szerinte nem tudná biztosítani a szaktárca "rendes működését".

Zuzana Caputová ezzel kapcsolatban annak a véleményének adott hangot, hogy a szaktárcát nem vezetheti és képviselheti olyan jelölt, aki nem ismeri el a klímaváltozással kapcsolatos "tudományos konszenzust", és azt állítja, hogy a valóságban klímaválság nincs is.

Az államfő Huliak kinevezésének megtagadásáról tett bejelentését korábban és most is bírálta az SNS (koalíciós párt, amely jelölte őt), illetve Fico új miniszterelnök is. Zuzana Caputová döntésével kapcsolatban arra mutattak rá: a szlovák alaptörvény nem teszi lehetővé, hogy az államfő beleszóljon a kabinet személyi összetételébe, hanem a leendő kormánytagok kinevezését írja elő számára.

Hát itt tartunk egy szomszédos, volt un. szocialista országban. Van, aki az ideológiák területén nem tanul a múltból.

Ez a Zsuzsa tudja, mi a „tudományos konszenzus”, csak azt nem tudja, hogy az áltudományos. Hogyan is tudhatná? Utána néztem: „szlovák liberális politikus, jogász, aktivista.”

(Petz Ernő, 2023. 10. 25.)